

orzeczenie, ewentualnie, że Wspólnota Europejska, poprzez fakt przyjęcia, nawet w sposób zgodny z prawem, a następnie stosowania art. 5 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, w wyniku czego skarżąca poniosła szkodę nienormalną i szczególną, wywołała swą odpowiedzialność względem niej;

solidarne zasądzenie od Rady i Komisji na jej rzecz kwoty 60 510 euro, ewentualnie kwoty 47 829 euro, tytułem odszkodowania, w każdym przypadku powiększonej o stawkę odsetek ustawowych naliczanych od chwili wniesienia niniejszej skargi;

solidarne obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca wskazuje, że w wyniku wszczęcia przez Komisję postępowania w przedmiocie uchybienia przez Państwo Francuskie ciężącym na nim obowiązkiem, Francja zniosła, w celu zapewnienia zgodności prawa francuskiego z art. 5 rozporządzenia nr 2913/92⁽¹⁾, monopol korporacji maklerów morskich, której członkiem jest skarżąca, na stosowanie regulacji celnych. Według skarżącej, zniesienie monopolu wynika bezpośrednio ze stosowania art. 5 rozporządzenia nr 2913/92, może zatem zostać przypisane bezpośrednio Wspólnocie Europejskiej.

W zarzucie głównym skarżąca podnosi bezprawność przyjęcia art. 5 rozporządzenia nr 2913/92, powodującą odpowiedzialność Wspólnoty.

Przede wszystkim, skarżąca utrzymuje, że artykuł ten nie uwzględnia postanowień derogacyjnych art. 45 Traktatu WE, w zakresie w jakim zawód maklera morskiego uczestniczy, poprzez wprowadzanie w życie ustawodawstwa celnego, w wykonywaniu władzy publicznej.

Skarżąca powołuje się następnie na zasady bezpieczeństwa prawnego i ochrony zaufania do prawa. Utrzymuje ona, z jednej strony, że art. 5 rozporządzenia nr 2913/92 odnosi się do pojęcia „przedstawienia towarów organom celnym”, różnego od pojęcia „stosowanie regulacji celnych”, przy czym to ostatnie wskazuje obowiązki w rzeczywistości wykonywane przez maklerów morskich. Wykładnia per analogiam tego artykułu byłaby według skarżącej sprzeczna z zasadą bezpieczeństwa prawnego. Z drugiej strony, skarżąca wskazuje na naruszenie jej zaufania do prawa, polegające na braku jakichkolwiek środków przejściowych oraz wynikające z faktu, że francuscy maklerzy morscy zostali jedynymi we Wspólnocie ciągle nieobjętymi uprzednimi środkami liberalizacyjnymi.

Ponadto, skarżąca powołuje się na naruszenie zasad równości i proporcjonalności, wynikające z braku środków przejściowych. Wreszcie, skarżąca podkreśla naruszenie prawa do poszano-

wania dóbr, wskazując, że zniesienie monopolu uczyniło ich ładunek niezbywalnym i spowodowało utratę jego całej wartości.

Pomocniczo, skarżąca utrzymuje, że biorąc pod uwagę nienormalny i szczególny charakter poniesionej przez nią szkody, zostanie stwierdzona obiektywna odpowiedzialność Wspólnoty. Twierdzi ona, że szkoda jest nienormalna w zakresie, w jakim utrata wartości handlowej ładunku i marży zysku przekracza granice normalnego ryzyka ekonomicznego i jest szczególna w tym rozumieniu, że maklerzy morscy stanowią grupę wyraźnie odrębną od podmiotów gospodarczych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 24 czerwca 2004 r. przez Adriatica Navigazione S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-265/04)

(2004/C 239/57)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 24 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Adriatica Navigazione S.p.A., reprezentowaną przez Gian Michele Roberti, Aleksandrę Franchi oraz Guido Bellitti, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

orzeczenie nieważności zaskarżonej decyzji w części uznającej dotacje związane ze zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych udzielone spółce Adriatica za pomoc w rozumieniu art. 87 Traktatu i klasyfikującej te środki jako nową pomoc; albo

orzeczenie nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji;

w razie nieuwzględnienia powyższych wniosków, orzeczenie nieważności art. 1 ust. 3 zaskarżonej decyzji w części nakazującej Włochom uzyskać zwrot udzielonej pomocy wraz z odsetkami;

obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty prawne i główne argumenty:

Niniejszą skargą spółka Adriatica Navigazione S.p.A. kwestionuje, na podstawie z art. 230 akapit czwarty Traktatu WE, decyzję Komisji Europejskiej C (2004) 470 z dnia 16 marca 2004 r. dotyczącą pomocy przyznanej przez Włochy towarzystwom żeglugowym Adriatica, Siremar, Saremar oraz Tonemar. W szczególności strona skarżąca wnioskuję do Sądu Pierwszej Instancji o orzeczenie nieważności zaskarżonej decyzji w części uznającej dotacje związane ze zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych udzielone towarzystwu Adriatica za pomoc w rozumieniu art. 87 Traktatu i klasyfikującej te środki jako nową pomoc.

Strona skarżąca opiera swoją skargę na trzech zarzutach.

Pierwszym zarzutem strona skarżąca wskazuje, że Komisja popełniła podwójny błąd w ustaleniach. Po pierwsze, w opinii strony skarżącej, decyzja Komisji jest wadliwa, ponieważ Komisja błędnie uznała dotacje przyznane przez państwo włoskie towarzystwom żeglugowym Gruppo Tirrenia celem pokrycia kosztów związanych ze zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych, za pomoc w rozumieniu art. 87 Traktatu. W efekcie tej błędnej kwalifikacji zaskarżona decyzja narusza a) swobodę decyzji władz Państw Członkowskich w zakresie identyfikowania oraz finansowania zobowiązań z tytułu usług publicznych, a także b) art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 3577/92. ⁽¹⁾ Po drugie, Adriatica utrzymuje, że Komisja popełniła także błąd w ocenie, uznając powyższe dotacje za nową pomoc. Biorąc pod uwagę powyższe, strona skarżąca podkreśla przede wszystkim, że Komisja nie wzięła pod uwagę, że odpowiednie prawodawstwo oraz porozumienia w zakresie usług publicznych zawarte z regionalnymi spółkami Gruppo Tirrenia zostały podane do wiadomości Komisji i zaakceptowane przez nią bezpośrednio lub też domyślnie.

Drugim zarzutem strona skarżąca wskazuje błędy w ustaleniach, które w jej opinii Komisja popełniła w zaskarżonej decyzji, uznając, że system pomocy dla Adriatica pomiędzy rokiem 1992 i 1994 był niezgodny [ze wspólnym rynkiem], ponieważ Adriatica dopuściła się działań sprzecznych z zasadami konkurencji i zakazanych na mocy art. 81 Traktatu WE. W tym przedmiocie, strona skarżąca wskazuje na błąd w ustaleniach polegający na tym, że Komisja winna była przede wszystkim upewnić się, czy istniał związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem zasad konkurencji a udzielonymi środkami pomocowymi i uznać, że w tej konkretnej sytuacji takiego związku przyczynowego nie było. Strona skarżąca podkreśla ponadto, że dla ustalenia związku przyczynowego istnienie zwykłej zbieżności przedmiotu naruszenia (zasad) konkurencji i powyższych dotacji było nieistotne. W świetle powyższego strona skarżąca wskazuje ponadto naruszenie obowiązku uzasadnienia wymaganego przez art. 253 Traktatu WE.

Wreszcie, jako trzeci zarzut, strona skarżąca podnosi niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji w części, w której stanowi ona, że pomoc przyznana spółce Adriatica w okresie od stycznia 1992 do lipca 1994 powinna zostać zwrócona, jako sprzecznej z ogólnymi zasadami ochrony zaufania i proporcjonalności działania administracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczące stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski) (Dz.U. L 364, str. 7).

Wykreślenie sprawy T-14/00 ⁽¹⁾

(2004/C 239/58)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 4 maja 2004 r. prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-14/00, C.A.V. Ulestraten-Schimmert-Hulsberg i In., popieranej przez Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 13.5.2000.

Wykreślenie sprawy T- 236/99 ⁽¹⁾

(2004/C 239/59)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 4 maja 2004 r., prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-236/99 Direcks Service Station Bocholtz B.V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 19.2.2000.